

LÜTFÜ (Öykü)

Yazan: TOPRAK IŞIK

Masama oturduğumda camdan dışarısını seyredebileyim ama kapıdan giren bilgisayarımın ekranını göremesin. Patron'un karşısına çıksam:

- Bekir Bey, şu bilgi işlemin yerini değiştirelim.

- Neden?

- Kapıyla cam karşılıklıken, birinden ekranımı saklayıp ötekine yüzümü dönmem çok zor. O kadar zor ki, on yıldır bulamadım çözümünü. Düşünüp duruyorum ve siz bana haybeye para ödüyorsunuz.

Çalışanla çalıştıran birbirlerine açık olabilseler iki taraf da kazançlı çıkar. Şükürler olsun, gerçek hayatın gerçek kurallarının buna izin vermeyeceğini bilecek yaşta ve zekâdayım. Panda gibi yatsan da karınca gibi çalışıyor görüneceksin. Patron da kullarını eşekler gibi çalıştırıp eşekten beter yaşatmak istediğini belli etmez. Bu memlekette yatırım yapmak, çölde kum, kutupta buz satmaktan zorken, sırf çalışanları aç kalmasın diye kendini paraladığını söyler. Bunu duyan ben, iş dünyasını derede yüzen sazanlar kadar az tanımadığımdan, boynuna atlayıp hüngür hüngür ağlamam. "Hadi len!" deyip içimden geleni de taşımam dışıma. "Kral çıplak!" diye bağırarak masalarda marifettir. Gerçek hayatta, kralın o an üstündeki kıyafetin aynısı giydirilerek ödüllendirilir keskin gözlü boşboğaz. Ve bir donsuz ancak krala güvendedir.

Lafı evirip çevirirken aklıma bir çözüm geldi. Masam kapıya bakıyor. Solumda koca bir dolap var. Cam kapağını ayna niyetine kullandığım olur. Onu karşıma, kapının yanına çeksem, dışarıdaki manzarayı yansıtmaz mı? Tam mühendis çözümü. Böyle akıllı bir çalışanın olduğu için ne kadar sevinsen azdır Bekir Bey. Düşündüğümü yapmak üzere kalktım yerimden. Pehlivan gibi sarıldım dolaba. Öyle ağır ki... Babam olsa "Gavur ölüsü gibi mübarek." derdi. Duvardan beriye yarım ayak çekene kadar canım çıktı.

- Hayırdır?

Bunu soran güzide fabrikamızın üretim müdürü Lütfü. Bahçedeki çimlerden, tuvaletteki pisuvarlardan, hatta patronun aptal oğlunun özel öğretmenlerinden sorumlu.

- Dolabın yerini değiştirmeye çalışıyorum.
- Canım çağırsana temizlikçi çocukları!
- Bi el at da ikimiz halledelim.

Dediğimi duymamış gibi masamdaki telefona uzandı. Burnunu karıştırmak için bile aradığından ezbere biliyor numarayı. Sevmem Lütfü'yü. Altındakilere, onlara hayat veren tanrıymış gibi davranır. Üstündekilere saygısı onur sınırlarının çok ötesindedir.

- Remzi, Lütfü ben. Üç tane çocuk gönder Ferit'in odaya!

Kahveciden çay istiyor sanki. Öyle rahat, öyle kendinden emin. Bana dönüp dolabın yerini neden değiştirdiğimi sordu. Çalışırken, dosyaların sırtlarındaki yazıları okumak istediğimi söyledim.

- Ama bu cam güneşi doğrudan yüzüne verir.
- Versin.
- Gözünü alır.
- Almaz.
- Alır.

Üç çocuk gelince bıraktık alır-almaz oynamayı. Bunlar, fabrikanın temizlik işini alan taşeron şirketin çalışanları. Görevleri arasında yük taşımak var mı bilmiyorum, ama yük taşımaya dermanları olmadığını kolayca görebiliyorum. Üçünün de elleri kocaman, kolları upuzun, ipince. Birinin kafasında sıfıra vurulmuş saçlarına rağmen tamamen kelleşmiş yamalar belli oluyor. Yaşı ötekilerden küçük gösterenin, Lütfü'nünki kadar kalın camlı gözlüğü var. İçimdeki merhamet örtemiyor çirkinliklerini.

Biz besili iki domuz gibi dikilirken, onlar Lütfü'nün emri doğrultusunda sarıldılar dolaba.

- Ordan tutma! Ordan tuttunmu kırarsın camı.

En az Lütfü'nün kendisi kadar gereksizdi bu uyarı. Çocuk değiştirdi elinin yerini. Denge yasalarıyla alay ederek hedefine doğru ilerliyor dolabım. Kısa boylu, kafasının arkası kel üretim müdürü, "Benim bakışlarım olmasa siz nah taşırırsınız onu!" der gibi seyrediyor. Arada sesli destek de veriyor: "Yavaş yavaş!" ya da "Dikkat et dikkat et!"

- Hah yeter! Bırakın bakayım.

Bu son komutun ardından dolabı inceledi. Sanki burası bir sanat galerisi. Van Gogh'un eseri duvara düzgün asılmış mı diye bakıyor. Durmadan parmak uçlarına yükseliyor iniyor, yükseliyor iniyor. Böyle yaparak hayatının önemli bir kısmını, üç beş santim uzun geçirdiğini düşünüyor galiba.

- Sağ tarafı biraz öne alın.

Elleri arkasında.

- Sağ dedim! Sağ! Sağ!

Seslerini çıkarmadan ama eminim içlerinden Lütfü'nün, belki benim de akrabalarımın kulaklarını çınlatarak diğer kenara el attılar. Müdür, üç beş ilave hamlenin ardından nihayet dolabın konumunu beğendi. Çocuklar çıktılar. Ben masama oturdum, Lütfü masamın önündeki iki koltuktan sağdakine... Karşımdaki dolap camından dışarısını ne kadar seyredemediğimi test ediyorum. Yoldan geçen kamyonet şoförünün bıyıklarından partisini bile anlayabiliyorum. Bahçedeki sahada oynanan bir basket maçının hakemliğini, şu oturduğum yerden yapabilirim. Demek ki yıllardır uğraştığım problem çözüldü artık. Kapısı da camları da dışarısının manzarasına açılan bir oda teklif edilmedikçe, ayrılmam bu şirketten.

- Nasıl işler?

İşlerin iyi olduğunu söyledim Lütfü'ye.

- Benim iyi değil.

- Niye?

- Bilgi işlem müdürü arkadaşımız var hâlâ sürünüyor bilgisayarımız.

- Bozuldu mu?

- Bozulsa daha iyi. Sabah basıyorum düğmesine, açılana kadar mesai bitiyor.

Yalanın batsın. 'B' sinden anlamadığın halde şirketin en iyi bilgisayarını koyduk masana.

- Çok yüklemişsindir.

- Yok vallahi. Sen ne yüklediysen onlar duruyor.

- Gelip bakayım bi ara.

- Gelip bakma. Sen bana rem ver rem.

Her şeyden de haberi olur. İki gün önce aldığımız remlere sulanıyor.

- Yok ki vereyim. Yeni aldıklarımızı diyorsan onlar ağa bağlı makineler için.

- Beni de ağa bağla o zaman.

Dediğini sözcüğü sözcüğüne yapıp remleri de bir tarafına takmak lazım. Ne yazık ki iş yaşamının gereksiz nezaket kuralları izin vermiyor buna.

- Daha önce açıkladım ya Lütfü. Senin orası uzak.

- Tamam canım biliyoruz. Biz de mühendisiz. Doksan metreden uzağa taşımaz ethernet kablosu. Sen bana rem ver, ağı istemiyorum.

Yarım saat düşmedi yakamdan. Sonunda çekmecemi açıp 32lik bir rem çıkarttım.

- Al hadi al.

- Bunu böyle verme bana.

- Nasıl vereyim Lütfü, hediyelik paket mi yapayım?

- Gel de iki dakikada takıver.

- Lütfücüğüm kasayı açıp oturtacaksın sokete.

- Dediğin gibi kolay olmuyor o işler. Bozarım bir tarafını, sen uğraşsın yine.

- İyi peki gidelim.

Birlikte çıktık. Uzun koridor boyunca rastladığımız işçilerin Lütfü'ye verdikleri selamları ben aldım. Sağa dönüp üretim holüne girdik. Dev bir sınıfa benziyor burası. Kocaman sıralarda mavi önlüklü koca koca öğrenciler... Lehim yapanlar, kablo soyanlar... Adını bilmediğim, mikroskoba benzeyen aletlerle, kartları inceleyenler... Hiç kimseye ve hiçbir şeye bakmadan yürüyor Lütfü. Küçük dağları o yaratmış, büyüklerine imza atmış.

- Erhaan! O alkolü kullandıktan sonra kapat ağzını!

Demek ki biz ölümlüler gibi görmek için bakması gerekmiyormuş Müdür'ün. İki sıra solumuzdaki Erhan, saniyeden çok daha kısa bir sürede telafi etti hatasını. Odasından içeri girene kadar Aykut ve Sevilay'ı da uyardı. İlki antistatik bileziğini takmamış, ikincisinin kusuru benim terminolojimi aştı.

Masasını, üretim holünü en fazla göreceğ şekilde yerleştirmiş. Eminim oturduğu yerden, ikide bir bağırıyordu: "Ahmet! Mehmet! Mustafa!"... "Şunu şöyle yapma! bunu böyle yapma!"

- İşte doktorcuğum, hastamız bu.

- Eveet, deyip tornavida takımını çıkarttım gömlek cebimden. Ben uygun ucu seçerken, o ağzının suyu akararak seyrediyor. Tornavida takımını beğendi.

- Bunu nereden aldın abi?

Kutuyu cebime sokarak, kullandığım uç dışındakilerin güvenliğini sağladıktan sonra,

- Bunlar senin işine yaramaz Lütfü, dedim.

Kasanın üzerindeki monitörü indirdim. Arkadaki dört vidayı söküp kapağı açtım. Cebimdeki remi çıkartırken,

- Bileziği taksana, dedi.

Duymazdan gelerek remi yerleştirdim sokete. Kapağı kapattım ve vidaladım.

- Tamam, hayrını gör!

- Açalım da görelim, çalışıyor mu.

- İyi aç bakalım.

Düğmeye bastı. Parmağımla işaret ederek makinenin eklenen hafızayı tanıdığını gösterdim. Sevindi. Saati baktım. On iki yirmi beş.

- Hadi yemeğe gidelim.

- Erken değil mi?

- Lavaboda oyalanırız.

- Otur birazdan çıkarız, dedi.

Sinirlendim. Kendisini Bekir Bey'in gözünden düşüreceğine inandığı hiçbir şeyi yapmaz. Bir rahibeyi orospu olmak için manastırdan kaçmaya ikna etmek, bunu fabrikanın kurallarını çiğnemeye zorlamaktan kolaydır. Daha da kolayını seçtim ve beş dakikanın dolmasını beklemek için oturdum. Zam görüşmelerinde seçim şantajıyla hükümeti sıkıştırmaya çalışan memurları azarladı yemek saatine kadar. Öğretmen emekli babamın maaşı yetmediğinden, üniversitede okuyan kız kardeşime her ay para gönderdiğim halde sesimi çıkartmadım. Karnım açken tartışmaktan hiç hoşlanmam. Saati baktım. On iki otuz.

- Hadi gidelim.

Ben olmasam iki üç dakika daha beklerdi. Nazlanarak kalktı. Üretim holündeyiz yine. İşçiler insani ihtiyaçları olmayan robotlar gibi çalışıyorlar. Acıkmak için müdürlerinin gözden kaybolmasını bekliyorlar. Lavaboda ellerimizi yıkayıp yemekhaneye girdik. Beş on kişilik kuyruğun önüne geçmeye kalktı Lütfü. Zorla sıraya soktum. Birkaç dakika için, insan neden anasına küfrettirir anlamam. Yemeğini alırken aşçıların işlerine de soktu burnunu.

- Kaşarı niye ayrı koyuyorsunuz? Çorbanın içine karıştırırsanız.

- Öyle direktif aldık efendim.

Yemek şirketinin temsilcisi genç bayan yanımıza geldi.

- İsteyen istediği kadar alsın diye böyle yaptık Lütfü Bey.

- İsteyen istediği kadar alsın ama burada iki saat oyalanıyor millet.

Kız çorbayı dağıtan aşçıya peynir tabağını göstererek,

- Karavanaya boşalt Arif Usta, dedi ve Lütfü çorbasını alırken alay eder gibi, kaşarı bol olsun istedi.

Müdürlerin oturması adet haline gelmiş cam kenarındaki masalardan birine geçtik. Domates çorbası, kadınbudu köfte, kızarmış patates, salata ve revani... Odamın manzarası kadar yemekler de önemlidir çalıştığım şirkette. Kulaklarımı Lütfü'ye gözlerimi tepsimin dışına kapatıp karnımı doyurmaya koyuldum. Mideme inen sıcak çorba, beynimin zevk merkezlerini gıdıklıyor.

- Afiyet olsun!

Kafamı kaldırdım. Bekir Bey. Lütfü fırladı yerinden.

- Rahatsız olmayın deyip yanımıza oturdu patronumuz.

Genelde yemeğini odasında yer. Elli yaşlarında, kır saçlı, atletik bir adam. Alman ordusundan emekli generallere benziyor. Kadınbudu köfteden devam ettim yemeğime. Lütfü yalakalık olsun diye bardaklara su doldurdu. Bekir Bey, çorbasını içerken üç beş kaşıқта bir ağzını siliyor. Eminim Lütfü, elinde peçete yemek boyunca bu işi onun yerine yapmaktan büyük zevk alırdı. Bütün karizmatik insanlar gibi Bekir Bey de seyrek konuşuyor.

- İzliyor musunuz maçları?

- İzliyoruz Bekir Bey ama Brezilya maçında Kerim çok üzdü bizi.

Kerim değil Kerem. Onu değil beni üzdü. Çünkü o, maçı benden dinledi. Bekir Bey "Kerim de kim?" diye soracağına,

- Neden, dedi.

Önümdekileri yerken, bir yandan da kendi anlattığım maçın çok daha heyecanlısını dinliyorum. Bizim şirkette çalışıyor olsaydı kesin kovulmuştu Kerim. Pardon Kerem.

Hep beraber kalktık masadan. Patrona konsomasyon yaparken yemeğinin yarısını yiyemedi Lütfü. Bahçeye çıktık. İşçiler potanın altında toplanmış, takımlarını oluşturmaya çalışıyorlar. Bizi görünce bağrıışmaları kesildi.

- Üç kişilik yeriniz var mı?

Oynar mıyız diye fikrimizi almadan Bekir Bey sordu bunu. Kimden çıktığını anlamadığım bir "Tabi efendim buyurun." geldi kalabalıktan. Meğer Lütfü nasıl seviyormuş basketbolu. Gözümü kapatıp açana kadar o kravatını çıkartmış, gömleğinin kollarını katlamış, takımları oluşturmaya çalışıyor.

"Ben oynamam." demeye fırsat bulamadan maç başladı. Bekir Bey ve Lütfü karşı taraftalar. Ham ve hantal bedenim ne kadar izin veriyorsa o kadarını yapıyorum. Gelen topları, bir iki zıplatıp yeteneklerine göre gönderiyorum takım arkadaşlarıma. Lütfü ham ve hantal beden dinlemiyor. Top rakip takımdan kimdeyse ona ciğerini sökecek gibi saldırıyor. Elde eder etmez de Bekir Bey'e gönderiyor yuvarlak kauçuğu. Patron yaşına göre çok güzel oynuyor. Üstüne pek giden de olmadığından fena değerlendirmiyor gelen pasları. Bizde yeni mühendislerden Hayri var. Sadece boylu değil enli de ama pek kıvrak. İşte Bekir Bey'in elindeki topu çaldı ve üç adıma çıkıyor. Lütfü çıldırmış gibi koşup atladi önüne. Hayri'nin ya da kendisinin hayatı pahasına topu patronuna geri kazandırmak istiyor. İki beden havada karşılaştı. Biri genç ve iri, öteki yalnızca yürekli. Çarpışmanın ardından etrafa dağılan parçaları sayıyorum. Hayri... Çembere giden top... Vücudunun en yumuşak kısmını yere en yakın tutmak için garip bir şekil almış Lütfü... Sahibinden ayrı kendi başının çaresine bakmaya çalışan gözlük... İlk önce, poposu üzerine Lütfü düştü yere, ardından gözlüğü... Hayri rakibini ezmek için insan üstü bir gayret gösterdi ve maalesef başarılı da oldu. Oysa çemberden geçen top, gözlük için aynı zahmete katlanmadı. Maç durdu. Lütfü'yü tek, gözlüğü iki parça olarak kaldırdılar yerden. Camlardan biri kırılmış. Hayri mahcup. Lütfü'nün, gözlüksüzken yarı yarıya kör olduğunu biliyorum. Hatırı sayılır miyobunun üzerine astigmatı da var. Oynayamaz artık. Çaresiz yalnız bırakacak patronunu. Takımları eşitlemek bahanesiyle ben de çıktım. Bir elinde kravatı ötekinde parçalanmış gözlüğü... Hem yürüyor, hem Hayri'ye küfrediyor.

- Sen de çok kaptırdın kendini Lütfü.

- Ben sabittim abi, o üzerime çıktı.

Hastir lan! Sabitmiş...

Elimizi yüzümüzü yıkamak için tuvalete gittik. Sağlam camı sağ gözüne tutarak yüzünü inceliyor. Yanındaki lavaboda, Hayri gibi yeni mühendislerden Volkan dişlerini fırçalıyor. Uzanıp çocuğun musluğunu kapattı. Göremediğinden kendisinininki zannediyor diye düşündüm.

- Sen evinde dişlerini fırçalarken suyu açık mı bırakıyorsun?

İşte yine yapacak bir itlik buldu. Keşke suratındayken kırılıseydi gözlüğün. Sesini çıkartmadan dişlerini fırçalamaya devam eden Volkan'a da kızdım. Onları tuvalette bırakıp odama gittim.

Karşımdaki dolabın kapağında, devam eden maçı seyrediyorum. Lütfü'nün yokluğu tempoyu epey düşürmüş. Kalanların hiçbiri, kendini patrona beğendirmek için ölümüne oynamıyor. On iki dev adam, Lütfü'nün gayretinin yarısına sahip olsaydı, ne Porto Riko kalırdı karşımızda ne de Brezilya... Mesai başlayana kadar uyumak istiyor canım. Kalkıp önce kapımı kapattım sonra da gözlerimi...

İş hayatının beynime gömdüğü çalar saat on üç otuz da uyandırdı beni. Dışarıdaki saha boşalmış. Kapımı açtım. Hortlak gibi Lütfü çıktı karşıma. Bir elinde gözlüğünün sağlam yarısı, ötekiyle herhalde kapının kolunu aramıştır.

- Nasıl buldun sen burayı?

- Gözlüğün yarısı sağlam kalmasaydı cidden zor olurdu.

- Koklayarak bulurdun o zaman.

- Alay etme, deyip masamın önündeki koltuğa oturdu. Ben de yerime geçtim.

Derdini anlatıp gitti. Bekir Bey'in aptal bir oğlu olduğunu söylemişim. Oğlanın özel öğretmenleriyle Lütfü'nün ilgilendiğini de... Bayan Şila ve İngiltere'den gelen annesini bugün alışverişe götürmek için söz vermiş Bekir Bey'e. Körlüğünü bahane ederek randevuyu ertelemek istemiyor. Şoförlüklerini yapmam için yalvardı.

Akşam, yarım saat erken çıktık mesaiden. Lütfü'nün kırmızı hondasını ben kullanıyorum. Dikmen'deki evlerinden aldık bayanları. Yeşil gözlü, etine dolgun, kumral, sempatik bir bayan Şila. Annesi, sarı, şişman ve oldukça iri bir kadın. İkisi de uzun boylu. Şila bir yıldır buradaymış. Duyduklarını anlıyormuş ama kendisi çok az Türkçe konuşabiliyormuş.

Lütfü, iki gün önce Ulus'a gittiklerini öğrenince çok korktu. Öyle bir anlattı ki bir daha ben bile kolay kolay gidemem Ulus'a. Oysa kadınlar çok sevmişler şehrimizin bin türlü tehlikeyle dolu semtini. Yine de bu akşam güvenli bir alışveriş yapılacak. Kızılay, Tunalı, Çankaya... Anne, kıyafet mağazalarını dolaşmak istediğini söylediği halde, el dokuması halı satan bir mağazaya girdik önce. Lütfü, satıcıdan fazla gayret gösteriyor bayanların ilgisini halılara çekmek için. Dedektif büyütecisi gibi kullandığı yarım gözlüğüyle malın üzerine eğilip, ilmeklerin kalitesini ispat etmeye çalışıyor. Bir tanesini

seçmeleri konusunda ısrarlı. Lütfü'den kurtulmak için bile o kadar para ödemek istemiyorlar. İşin tadı kaçmak üzereyken ve ben de bayanlar gibi Lütfü'nün komisyon aldığından şüphelenmeye başlamışken, açıklama geldi. Halı Bekir Bey'in hediyesi olacakmış. Şila ve annesinin ilgisi yavaş yavaş arttı. On dakika sonra, motiflerin anlamlarına kadar merak eder oldular. Lütfü iyi hazırlanıp gelmiş. Malların nitelikleri hakkında satıcıyla çatır çatır tartışabiliyor. Pahalıları kötülerken, ucuzları övüyor. Masa örtüsü boyutlarında yeşil ve kırmızı ağırlıklı bir halıda karar verildi. O ne pazarlıktı öyle? Adam Lütfü'yü öldürmekle istediği indirim yapmak arasında gitti gitti geldi. Azıcık akli olan hiç kimse, kendi cebinden çıkan para için bile hayatını böyle riske atmaz. Sonunda dört kişi ve bir halı çıkabildik dükkandan.

Lütfü'nün seçtiği alışveriş merkezine gidiyoruz şimdi. Bizim şirkete gelmeden önce dokuma fabrikasında çalışmış. Bayanlara kumaş kalitesini saptamanın sırlarını anlatıyor. Lif çeşitlerini sayıyor ama sıkıldığım için dinlemeyi bıraktım. Bu salak yüzünden düştüğüm durumdan utanıyorum. Koca iki adam, Bekir Bey'in gerizekâlısına iki kelime fazla İngilizce belleysin diye öğretmenini eğlendirmeye çalışıyoruz.

Onları mağazanın kapısında indirip, arabayı park etmek için otoparka gittim. Acele etmeden yanlarına döndüm. Bayanlar neye el atsalar Lütfü koşup yetişiyor. Elindeki gözlük parçasını kumaşın tüm sırlarını açığa çıkartıyormuş gibi malın üzerine tutuyor. Uzaktan seyretmeme ve hiç merak etmememe rağmen kumaş kalitesinin, tersine bakılarak anlaşıldığını öğrendim. Şila ve annesinin de güvenleri arttı rehberlerine. Ona gösterip onay almadıkları hiçbir şeyi incelemiyorlar artık. Lütfü gaza geldiğinden, bu koca mağazadaki tüm tekstil ürünlerinin kalite kontrolünü yapmaya karar verdi galiba. İşte şimdi de cansız mankenlerin üzerlerindeki mıncıklıyor. Bluzları açıp, etekleri kaldırıyor. Gözleri görmediğinden öyle de eğiliyor ki, kumaşa mı mankenin göğüslerine ya da baldırlarına mı baktığı da belli olmuyor.

Bluzdan iki düğme çözüp, kumaşı avcunda buruşturdu ve Şila'ya gösterdi. Kafasını sallayarak malın kalitesizliği konusunda ikna olduğunu belirtti özel öğretmen. Lütfü, iki üç adım ilerleyip sarışın bayanın yanında durdu. Düşündüğüm şeyi yaparsa büyük rezalet çıkacak. Bütün güzelliğine ve kusursuz ölçülerine rağmen, o cansız bir manken değil. Kasada para ödeyen annesini ya da teyzesini bekleyen kanlı canlı bir afet. Hayır inanamıyorum. Hemen, kaslarımdaki tüm enerjiyle fırlasam da yetişemem artık. Rezaletin tam göbeğine düşerim. Dehşetle seyrediyorum. Çiçek desenli, fırfırlı bol

eteği, eğilip en altından kavradı Lutfü kıllı kara eliyle. Seksi bayan kaldırılan kendi eteği değilmiş gibi şaşkın seyrediyor. Sanırım daha önce hiç kimse, güzel bacaklarından, büyüteçle inceleyecek kadar etkilenmemiştir. Dantelli beyaz külotu görülünce elektrikle çarpılmış gibi geriye atladı bayan. Lutfü, herhalde mankeni devirdiğini zannettiğinden sımsıkı sarıldı. Canlı bir kalçayı cansızından, en tecrübesiz kör bile ayırabileceğinden, fena halde yanan ellerini hemen çekti ama artık çok geç. Benim dışımda tüm izleyiciler, gördükleri kadarıyla yorumlamaya kalkacaklar olayı. En azından kızın teyzesi ya da annesi olduğunu zannettiğim řu şişman kadın... Kasadaki sırasını hemen terk edip olay yerine geldi. Vururken ne çantaya acıyor ne de sapığın kafasına. Lutfü'nün elinden gözlüğünün sağlam kalan parçası da düşünce tamamen çaresiz kaldı. Zaten görüyor olsaydı da bu öfkeli kadınla baş edemezdi. Örneđin ben, Lutfü'den daha iriyim ve ayna gibi görüyorum. Yine de cesaret edemiyorum kavgaya karışmaya. Olayı tam olarak kavrayamayan şıla'yla annesi, dayak sırası kendilerine de gelecekmiş gibi korkarak sinmiş bekliyorlar.

Güvenlik yetişmeseydi ölmüştü Lutfü. Hep beraber amirin yanına gittik. Beynine aldığı darbelerden dolayı, mantıklı konuşmakta zorlanan sanığın savunmasını ben yaptım. Öfkeli anneye, Lutfü'nün cinsi sapık değil, sadece aptal bir yalaka olduğunu ispat edene kadar canım çıktı.

NOT : Toprak Işık'ın bugüne kadar çıkan kitapları :

1. Sırabaşı (Öykü)
2. Halat Gösterisi (Öykü)
3. Sıradana Övgü (Deneme)
4. Kız Ararken (Öykü)

www.toprakisik.com